

Den misslyckade julnattsmässan

Johanna Jensen, till Julen 2018

Översatt från tyskan av författaren

© Vingars förlag, Uttran¹

Till L. och M.

Där satt jag alltså i julnattsmässan i Kölns domkyrka. Närmare bestämt är ”satt” lite överdrivet. Trots att jag nästan hade frusit ihjäl på kyrkotorget redan i två timmar innan inträdet, så var ändå samtliga sittplatser upptagna redan före mig och jag fick nöja mig med en polstrad stång i sidoskeppet där man åtminstone kunde få lite stöd åt sin bakdel. På så vis satt eller lutade vi alltså som höns på stängen. Kvinnan bredvid mig hade använt för mycket av sin nya parfym. Trots att hon höll sig på avstånd från mig som var en okänd man för henne, så gick det inte att ignorera hennes doft. Dessvärre var utsikten på körrummet lika som noll. Förbaskad pelare. När redan romarna använde betong, varför måste man då bygga domkyrkan av sten, som krävde mycket fler pelare?

Känner ni känslan att man behöver någonting brådskande, och att man upplever det som en personlig kränkning när det inte inträffar så som man hade hoppats på? Precis så kände jag den kvällen. Efter all stress under de gångna månaderna, både på arbetet och privat, hade jag verkligen behövt julstämning för att kunna andas ut och ladda batterierna. I stället hukade jag på denna stång, och att andas gick inte heller på grund av granens påträngande parfymdoft. Och sedan dög inte ens mässan. Jag gillar de gamla julvisorna. ”Det är en ros utsprungen”, förresten för första gången publicerat i Köln under 1500-talet. I stället amerikanska och andra nya sånger som ingen känner till.

Till sist stod jag inte längre ut. Jag kunde inte andas; jag måste ut härifrån. Så stod jag igen på det folktomma kyrkotorget. Efter att jag hade andats djupt en gång och förnummit den frusna luften, så kände jag ensamheten. Skulle detta ha varit Julen? Några kvarter därifrån kände jag en bryggerirestaurang. Kanske hade de öppet. Där var det varmt i alla fall.

Det var verkligen öppet. Jag ställde mig vid baren och beställde ett kuvert. Just det, ni är inte från Köln? Ja, alltså, ett kuvert, det är en öl och en snaps. Jag tömde snapsen in i ölen och drog en stor klunk. Känd smak. En klunk till.

¹ Detta verk är licensierat under en Creative Commons Erkännande-Icke-kommersiell-Inga Bearbetningar 4.0 Internationell Licens (<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>). Därmed är det tillåtet att icke-kommersiellt kopiera och vidare distribuera verket i oförändrad form och med uppgift om författaren/upphovsrättshavaren. Vidare måste en länk till licensen följa med.

– Vaddärdu så sssent, gubbe? sludrade en man i trettioårs-åldern bredvid mig. Där kommadu ju övahuvedtaget inte på varv innan de stänger.

Jag gillar inte att bli kallad för ”gubbe”, i synnerhet inte av en sådan individ. Egentligen hade jag tänkt att det skulle göra gott att komma lite grann ”på varv”. Det är ändå ingen som ser mig. Men när jag tittade på denna berusade person, nej, jag ville inte hänga vid baren som han. Jag tog en mindre klunk till. Plötsligen smakade ölen som om den hade druckits förut. Jag betalade, lämnade resten kvar och stod på gatan igen. Det hade alltså inte heller blivit någonting.

Här var det drag. Jag fällde upp mantelkragen och drog min halsduk tajtare. Det hjälpte lite grann. Skulle jag gå hem nu? Ingen lust. Ingen hemma. Nej, jag skulle inte orka vara hemma, inte i natt. Till sist gick jag till gågatorna, Hohe Straße, Schildergasse. Jag besåg mig kostymerna i herrklädesaffärerna och klockorna i smyckesaffärerna. Men ingenting tilltalade mig verkligen.

Plötsligen kände jag att jag grät. All samlad frustration bannade sig väg helt enkelt. Jag lutade mig mot skyltfönstret till den affären där jag just råkade stå inför, jag tror att det var en skoaffär, och höll handen framför ansiktet.

Då kände jag en arm runt ryggen och en hand på min axel. ”Är allt som det ska?” undrade en varm mansröst. Skit, hur pinsamt. Och sedan tafsar den där dessutom så utan vidare på mig. Jag tog händerna från mitt ansikte. Där stod en karl, på ett ungefär i min egen ålder, runt femtio år, relativt slank, kortklippt hår och mustasch. Såg ut som Freddie Mercury. Det var för mycket på en gång. Jag vred mig ur hans arm, ville ta ett steg bakåt – och slog mitt huvud mot skyltfönstret. Det gjorde ont. ”Fy fan, vad står du här för? Ja, allt är bra hos mig!”

Karlen såg inte övertygad ut. Han tittade noga på mig.

– Det var ett hårt slag på bakhuvudet, konstaterade han. Jag beklagar om jag har skrämt dig. Jag tänkte bara att du kanske behöver hjälp.

– Nej, tack, allt är bra.

Först nu såg jag att mannen förde en liten hund med sig, som just var på gång att pinka mot väggen under skyltfönstret. Det förklarade varför mannen var ute så sent. I alla fall inte på sökning efter torskar.

– Bor du här i närheten?

Skit, varför hade jag frågat detta.

– Nej, men jag äger ett café på nästa sidogata. Jag har visserligen stängt, men jag såg efter den, för säkerhets skull. Man vet aldrig vilka idioter som är ute så här dags.

– Nej, det vet man aldrig.

Tystnad. Hunden hade under tiden blivit klar med sin förrättelse. Cafégärens såg faktiskt inte så ovänlig ut. Mycket maskulin. Egentligen var det mycket snällt av honom att fråga mig. Det kräver mod. Och ansvarskänsla.

Vi stod båda framför skyltfönstret. Hunden var färdig, som sagt, och trängde sig nu nära sin husse. Kanske frös han.

– Ja, då går jag nu, sade mannen. Min hund börjar frysa. Han vände sig till att gå.

– Åh, förlåt mig för att jag reagerade så ovänligt. Det var väldigt snällt av dig att fråga mig.

– Ingen orsak.

– Jo då, tack så mycket.

Plötsligen ville jag inte låta mannen gå därifrån. Det hade varit mycket varmt i hans närhet under en stund.

– Vilken sorts hund är det?

– Någon blandras. Av allt som är litet, inte har mycket hjärna, men ger glädje.

– Det ser man.

– Har du lust på en kopp kaffe? Firman betalar.

– Nej, det kan jag inte ta. Men en kaffe skulle göra gott.

– Na, då så! Men om jag nu startar kassaregistret så behöver jag betala tvåhundra Euro i helgdagstilläggsschablonbelopp till Skatteverket. Då blir det billigare att bjuda dig på kaffet.

– Helgdagstilläggsschablonbelopp? Stämmer det? Det får väl inte vara sant, eller?

– Det är det inte heller, log mannen. Kom, du är bjuden!

Bara några minuter senare satt vi i caféet. "Café åtta" hette det, matchande till husnumret. Genialiskt enkelt. Ägaren hade tänd ljuset bara i caféets bakre del, och där satt vi nu, jag på en stol, ägaren på en polstrad bänk vid väggen, och vi drack kaffe ur gröna muggar. Jag hade aldrig varit här förut. Jag gillade den moderna inredningen som slutade någonstans i mörkret. Vårt bord var en ö av ljus och medmänsklig värme.

Vi uppgav våra namn för varandra. Horst gjorde inte stora ord, men av varje mening talade omsorg, utan att tränga på sig. Ett café i Kölns centrum innebar hårt arbete och få lediga dagar. Plötsligen såg Horst väldigt trött ut.

– Det har gjort mycket gott att värma upp mig hos dig och att prata med dig, men kanske du vill lägga dig så småningom? Jag vill inte ta din gästfrihet i anspråk för länge.

– Ja, jag skulle väl vara i sängen, så småningom, erkände han motsträvande, men visade inte några tecken på att vilja resa sig. Även jag satt kvar.

- Jag tycker om ditt café.
- Tack.

Vi satt tysta. Jag kände mig som ett barn på födelsedagskalas, när jag vill fortsätta fira, men det är dags för gästerna att gå hem. Nu var jag gästen.

- Jag kommer gärna tillbaka någon gång.
- Gärna. Du är alltid välkommen. Under öppettiderna och även annars om jag är här. Om du ringer, så släpper jag in dig.
- Tack, det är mycket generöst.

Vi bytte våra telefonnummer med varandra.

Till sist reste jag mig. Horst hjälpte mig att ta på mig manteln. Konstigt nog upplevde jag hans närhet som skön, inte i det minsta som påträngande. Horst kallade efter sin hund, fäste li-
nan och kort därefter stod vi på gatan igen.

Det hade börjat duggregna.

Åter igen fällde jag upp mantelkragen och drog halsduken tajtare.

- Du har räddat min kväll, Horst.
- Du med.
- Sant?
- På Julen är det ibland mycket ensamt.
- Det stämmer, Horst.

Plötsligen övermannade mig igen ledsenheten från tidigare. Mina tårar ville bara inte stanna inne i ögonen.

Horst tog mig i famnen som om det vore det mest naturliga på världen. Han var lite kortare än jag och jag lutade mitt huvud i sidled nedåt, för att lägga det mot hans. Jag var överraskad hur mjukt det kändes. Horst höll mig fast och varmt, under en lång stund. Sedan släppte vi varandra.

- Vart måste du? undrade han.
- Inte långt härifrån, mellan Hansa-höghuset och Centralen.
- Dit måste jag också.
- Bor du också där?
- Nej.
- Varför ska du dit då?
- Eftersom du ska dit. Kom, jag ser till att du kommer hem väl.
- Tack.

Vi gick utan att prata. Det duggregnade fortfarande. Äntligen stod vi inför min husentré.

- Du är helt fuktig på kinderna.
- Ja, detta duggregn hela tiden.

Och sedan målade Horst med sitt finger smileys på mina kinder, i vattendropparna som hade samlats där emellan skäggstubbarna på min sedan i morse rätt så orakade hud.

- Horst?
- Ja?
- Min lägenhet är väldigt ostädad.
- Det gör inget, log han.

Sedan tillade han:

- Det kan vi göra i morgon bitti tillsammans.

Tycker du om denna berättelse? Då kanske du vill läsa mer av samma författare. Till skillnad från den här berättelsen är Johanna Jensens romaner inte översatta, utan skrivna direkt på svenska. Besök <http://vingarsforlag.se> för information om hennes romaner.

Psykologistudenten Elin tillbringar sommaren hemma på en ö i Stockholms skärgård, tillsammans med sin kära syssling Emma. Dock under den idylliska ytan döljer sig en mörk hemlighet. Ett brutalt mord och ett stormoväder innebär livsavgörande beslut.

Storm över Slagsö är både ett kriminaldrama och en coming of age-roman, där Elin skildrar hur både hon och Emma, som har en funktionsvariation, försöker navigera genom livets utmaningar. En särskild roll spelar även en skrotfärdig fiskerbåt vid den övergivna oljedepån på ön.

Författaren Johanna Jensen, docent i psykologi och praktiskt verksam psykolog, lever sig in i de olika karaktärerna, deras känslor och relationer. Hennes femte roman *Storm över Slagsö* är både fartfylld och eftertänksam.

